

OPEN VENSTER

openvenster@humo.be

Mannen en echtscheiding [1]

Heel frappant, maar ieder jaar op Internationale Vrouwendag – je zou denken dat er dan eens aandacht gaat naar het wraakroepende onrecht dat zoveel vrouwen overal ter wereld wordt aangedaan – duikt er altijd wel ergens een lezersbrief op van een man die hoogdringend aandacht vraagt voor de gediscrimineerde gescheiden Belg. En die oproep kreeg ook nu weer redelijk wat bijval.

Kan iemand mij eens uitleggen wat die discriminatie nu juist inhoudt? Want in geen enkele brief kan ik daar een concreet voorbeeld van terugvinden. Bestaat de discriminatie erin dat de kinderen meer bij haar zijn dan bij jou? Of bestaat ze erin dat je financieel moet bijdragen zonder dat je kinderen ten laste worden? (En maakt dat jou tot 'hoofdsponsor'?)

Er zullen best gevallen zijn waarbij er geen eerlijke verdeling is, maar om dat te veralgemenen naar 'discriminatie'? Volgens mij staan er tegenover elk miserieverhaal van mannen trouwens tientallen schrijnende verhalen van gescheiden vrouwen. Ben ik dan ook verkeerd geïnformeerd dat in het merendeel van de echtscheidingen vooral de vrouwen er financieel op achteruitgaan? Misschien moet Humo daar maar eens een onbevooroordeelde reportage aan wijden.

H. Gijbels, Rijkevorsel.

Mannen en echtscheiding [2]

Kort mijn relaas: mijn vrouw vertrekt na een twintigjarige (voor mij althans) mooie relatie met haar Facebook-vriendje, ondanks onze twee fantastische jonge kinderen.

Na eerst door een emotionele hel gegaan te zijn, dacht ik voldoende kans te hebben om onze kinderen voltijds bij me te kunnen hebben. Maar dat was buiten de Belgische wetgeving gerekend: de schuldvraag is niet meer van toepassing. Ik moet mijn mond netjes dicht houden om mijn kinderen meer dan één keer om de veertien dagen (in het weekend) te mogen zien. En dus ook geen kinderen meer ten laste, wél alimentatie betalen en het overgrote gedeelte van de kosten van de kinderen op mij nemen, terwijl

het nieuwe koppeltje een mooi verlovingsfeest organiseert en op citytrips gaat. Ik ben blij dat ik in deze hele situatie alleen een hekje heb vernield, want ik begrijp de drama's die zich in zo'n situatie afspelen.

Bij dezen vraag ik dat onze wetgeving in het voordeel van de gescheiden vaders wordt aangepast. Wij verdienen dat!

Gelieve deze brief anoniem te publiceren: ik moet nog zaken afhandelen met mijn ex.

Naam en adres bekend.

Mannen en echtscheiding [3]

Acht jaar geleden liep ons huwelijk op de spreekwoordelijke klippen en begon een ware calvarietocht. Ik vroeg echtscheidingsbemiddeling en co-ouderschap. Ook de rechtbank raadde dat sterk aan. Maar mijn toenmalige echtgenote legde dat alles gewoon naast zich neer met de woorden: 'Alles komt de moeder toe!'

Toen begon een ware vechtscheiding die genoeg stof opleverde om een hele encyclopedie te vullen. Onze twee kinderen werden gehoord en kozen elk voor één van hun ouders. Ze braken volledig met elkaar, met de andere ouder en hun familie. Grootouders, tantes, ooms, neven en nichtjes zien elkaar nooit meer en zijn vervreemd van elkaar. Iedereen sleept onverwerkte trauma's met zich mee.

Ondertussen betaalde ik alles voor ons oudste kind, zonder één eurocent te vragen aan haar moeder: er was al genoeg strijdgewoel, vond ik. Niet verstandig van mij, achteraf gezien. Voor het andere kind, dat voor haar moeder koos, moet ik nu wel 400 euro per maand betalen, en nog is het niet genoeg: er wordt bedreigd met een nieuwe rechtszaak om nog meer te krijgen.

Over de zowat 15.000 euro die de vechtscheiding tot nu toe al gekost heeft zullen we maar zwijgen. Wat écht misdadig is: door bemiddeling had al dat menselijk leed – op de eerste plaats bij de kinderen – vermeden kunnen worden.

Tijd dat de politieke en gerechtelijke instanties zich inzetten om die bemiddeling te verplichten bij een echtscheiding.

In naam van de vele mannen die kiezen voor bemiddeling en niet voor een vechtscheiding.

Naam en adres bekend.

Iedereen mee met Triple P

Dank voor het artikel over Triple P in Humo 3665. De gestage opmars van Triple P als een soort full option-opvoedingsondersteuning baart

ons al lange tijd zorgen. Nog afgezien van de discussie over de werkzaamheid van Triple P – daar is in het artikel al één en ander over gezegd – presenteert het programma zichzelf ondertussen voor het grote publiek wel als 'wetenschappelijk onderbouwd'. En zo iets wordt nogal eens verward met 'waardenvrij'. Dat is begrijpelijk, maar onterecht.

Het lijkt alsof men zich in Triple P niet mengt met waarden en normen in de opvoeding (de vraag naar het opvoedingsdoel bijvoorbeeld), en ouders alleen hulp en middelen ('technieken') aanreikt om opvoeden goed te doen verlopen. Maar achter die ogenschijnlijk objectieve methodiek schuilt een normatieve invulling van wat 'goed opvoeden' is en wat 'een goede ouder' hoort te zijn. Goed opvoeden wordt in Triple P eenzijdig ingevuld als 'ontwikkelingsstimulering van kinderen'. En je bent dan maar een goede ouder wanneer je alles in het werk stelt om precies dat te doen. Wie het programma volgt of erin terecht komt, wordt met andere woorden aangeleerd op een heel specifieke wijze naar zijn kinderen te kijken en op een heel specifieke wijze te handelen.

Opvoedingsondersteuning wordt zo een geheel van praktijken die ouders in de richting van een ideaal sturen dat niet meer in vraag gesteld wordt, en dat bovendien gebruikt wordt om hen te beoordelen/veroordelen. Met de duidelijke keuze voor Triple P gaat de overheid dan ook duidelijk een stap te ver.

Het komt erop neer dat ze via haar agentschappen haar burgers (in dit geval ouders) een normatief beeld van goed opvoeden en 'positief' ouderschap oplegt, en zich dus onder het (discutabele) label van 'wetenschappelijk bewezen' ongegeneerd mengt in de privésfeer van het gezin. En met haar een hele schare wetenschappers.

Er wordt overigens ook naarstig gewerkt aan een hele set van modules voor speciale doelgroepen, en zo zal er ook nog wel heel veel onderzoeksgeld die richting blijven uitgaan: 'Pathways Triple P', 'Triple P Pubers', 'Workplace Triple P', 'Triple P Family Transitions', 'Lifestyle Triple P', 'Triple P Starting Well'... (Wij stellen voor dringend een 'Triple P Politicians' te ontwerpen.)

Orwell wist het lange tijd geleden al: 'Don't you see that the whole aim of Newspeak is to narrow the range of thought?' We lijken goed op weg.

Prof. Stefan Ramakers, Philippe Noens, Laboratorium voor Educatie en Samenleving, K.U.Leuven.

Dertig jaar aids

Het interview met Patrick Reyniens in Humo 3665, naar aanleiding van dertig jaar aids, heeft mij hard aangegrepen.

Patrick ontmoet ik ieder jaar op Aids Memorial Day in Antwerpen. Verleden jaar heb ik hem een knuffel gegeven (met zijn toestemming) om hem moed te geven, en omdat ik het hard nodig had. Hij is een gelukzak, want mijn zoon Peter (Verhelst) heeft de oorlog waar hij het over heeft niet overleefd. Hij stierf thuis in de armen van zijn broer Jurgen en de mijne, zijn moeke, op 12 februari 1994. Hij was amper negenentwintig.

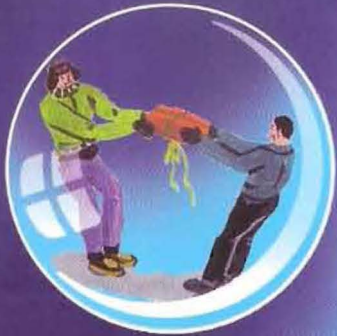
Als ik de getuigenis van Patrick lees, komt alles weer naar boven. Peter is ongeveer vijf jaar ziek geweest en verbleef de laatste twee jaar meer in het ziekenhuis dan er buiten. Hij werd bij iedere opname in het Universitair Ziekenhuis Ant-

> Lees door bladzijde 138

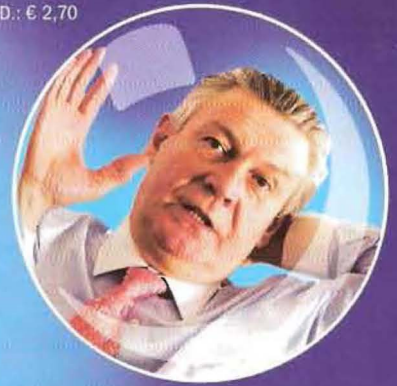
HUMO

ONAFHANKELIJK WEEKBLAD VOOR
RADIO EN TV

Radio- en tv-prog. van 17 tot 23 december 2010,
14 december 2010 nr. 50/3667
BELGIË: € 2,40 NED.: € 2,70

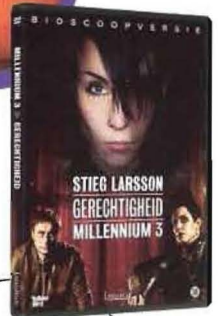
**75 Last Minute-
Cadeaus**

Karel De Gucht
de man van 12.000 miljard

**Philippe
Geubels**
Bang maar Proper

VOOR MAAR
€ 7,90
EXTRA

